

BERETI GÁBOR

Nagy kertünk volt

Nagy kertünk volt.
Gyümölcsüktől roskadoztak a fák.
Senki sem félt a tűztől,
pedig a tűzelhalást
szinte vonzotta az éj.
Mikor jött,
a hajnal már nem volt egyedül.
A tűzlő fény elsötétült,
s az édes húsból szivároghva,
lilázó bőrű gyümölcsé lett.
A gyásszal játszott,
ahogy vékony lángokat húzott rájuk
a Nap.
Reggel még virágzott.
A szirmok
pelyhesen hintáztak a szélben,
de a széleken
már vékonyan derengett
a tűz lágy,
lányos pírja.
Piros árnyékot vetett
a május,
s a kertünk vége is elveszni
látszott.
Most nem arról beszélek.
Nem a varas sziklákról,
a rubin fényű kövekről,
amiktől összeroskadtak a fák.
Ezért húzódtam el az ősztől.
Nem a szélhalásról.
A kert sívó hantjaiban elfekvő
vajszínű, elnémulásáról,
a táguló,
puha ölekben élő lágycsontú éjjelekről,
a kerten túli férfiakról,
akik durva zsákjaikba gyűjtik
az elszáradt leveleket.
Róluk nem beszélek.
Csak arról,
hogyan nagy kertünk volt.
Gyümölcsüktől roskadoztak a fák.
És senki sem hallott a tűzelhalásról.

Anyád, s apád már rég

Anyád, s apád már rég itt hagyott.
Hogy dolgaid elrendezzék,
most mégis itt ülnek asztalodnál.
De mit tanácsol majd a két öreg,
mikor még a halál okát sem ismered.
Majd felidézik neked gyermekkorod,
mikor a macskátok patkányokat
rakott a küszöbre, s te mindig
a kiszenvedett állatot akartad
meggyógyítani. Már akkor se
tudtad, ki mellé illik állni,
mi az, hogy dicsőség. Nem tudtad:
ölni nem bűn, hiszen csak veszélyt
hárítasz el –, mondták. S most
itt állsz a nagy, kék plakátok alatt,
s mintha patkány lennél,
akit a macskátok megölt,
csak állsz és várod, hogy meg-
gyógyítsanak. De hozzád most ki
hajol le? Ki szól?
Talán a két öreg? Szeretted őket,
s ők tudták ezt mindig.
Se öcséd, se nővéred, akiket
az abortusz elvitt. Sokáig, nagyon
sokáig egyedül andalogtál,
csak őgyelegtél az utcán.
Vártad a délutánt, az estét.
Végül kísértáltál a parkba, hátha
ott ül, tesz-vesz a két öreg.
Bár a halál okát még most sem
ismered, reméled mégis, mikor
a szürkülő fény mögött megszólal
a harang, nem éjfél, megint dél lesz.

Óránként

Óránként állítottak falhoz.
Az égről óránként hullt le
egy-egy kihűlt (döglött) csillag,
meg egy-egy fölpuffadt fekete sas .
Keringett köröttük
(néhány költő) sok, apró
(dirib-darab verse) szivárvány-
buborék. Golyózáporok,
hunyorgó, száraz ostorcsattogás
rázta az ablakot, ahonnan
kinéztem, (látok-e költőt?),
hogyműködjem.
Üzenj, ha látsz.
Üzend, hogy itt vagyok.
A hangodba kapaszkodom, mint
a hadiszerecsény. Óránként
váltakoznak a nappalok.
(Ma nem írok verset).
Fehér fátylakkal angyalok
takarják le az éjszakát,
hogyműködjem, hogy kihűlő
testem (verset ma ne) érezze
meztelen talpam, ahogy a
házból kilépve átsétálsz felettem.
(Ez sem az. Csupán emlékezet).
Akár a kifésült lámpafény,
hosszú hajad lebeg,
úszik utánad.
Az asztalon hagyott órád
mellé teszem a fényképeket.
Hogyműködjem, (milyen volt az az idő)
milyen volt az az idő, mikor
minduntalan falhoz állítottak.
Mögöttem fehérre meszelt falak –
s a falak mögött az égből kihullt,
(sarkantyú nélküli) csillagok,
akár a csorda,
hazafelé vonulnak a hallgatag,
nehézléptű tankok. (Között).
Robbanó szivárványbuborék,
s szálldosó ostorcsapások
kísérik útjukat.
Hazánk szíve elesett. (S ez
nem képzavar, mert erre
járt a pesti gyors).
Ha ezt tudom, velük tartok
én is.
S akkor most, hogy sétádból
hazaérsz, s órádat

kezedre vissza-
csatolod, látva, hogy mindez velünk
megesett,
nem kellene szörnyülködnöd.